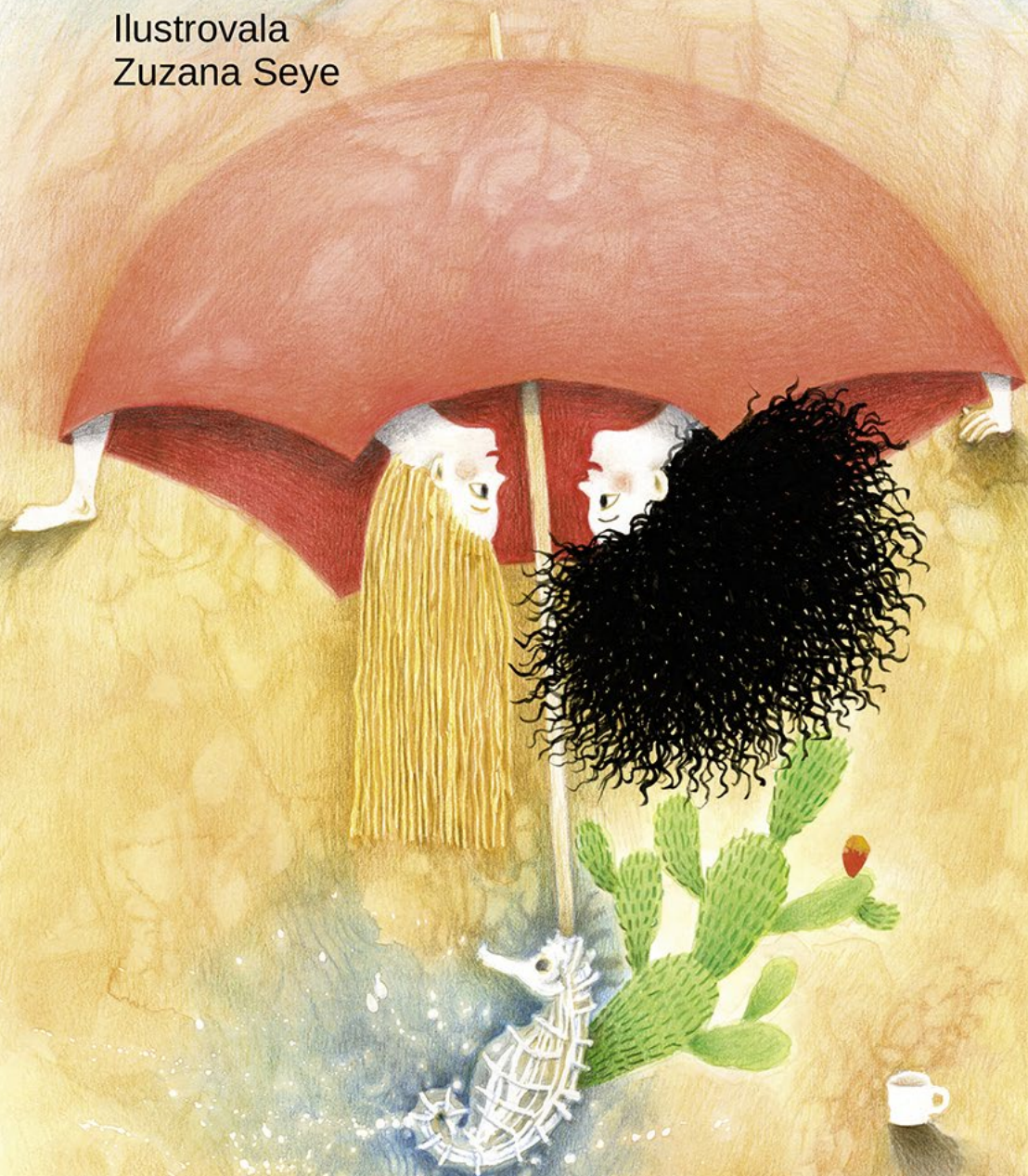

Ivana Peroutková

Červený deštník

Ilustrovala
Zuzana Seye

Albatros

Červený deštník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Červený deštník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

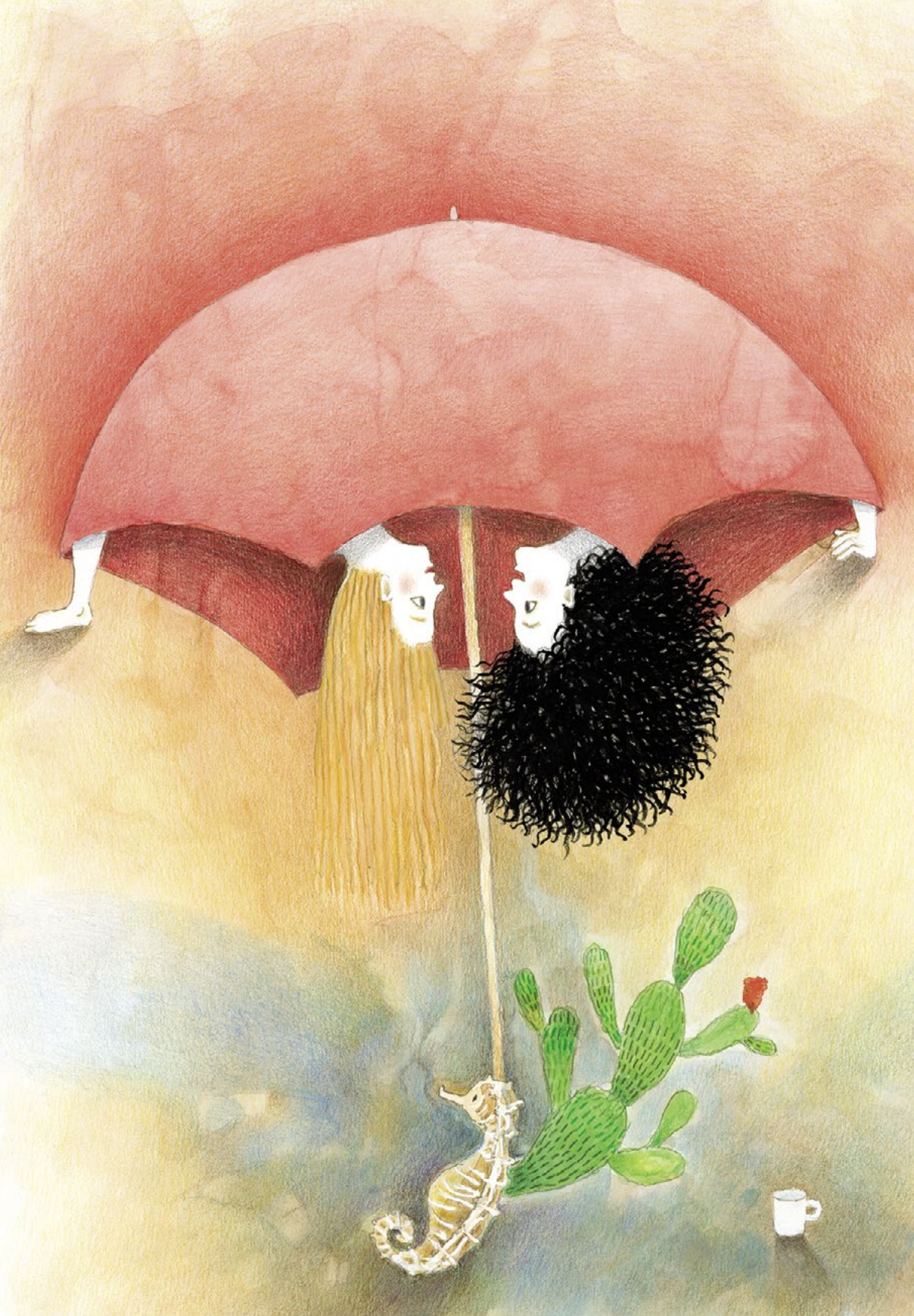
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ivana Peroutková

Červený deštník

Ivana Peroutková

Červený deštník

Ilustrovala
Zuzana Seye

Albatros

Kdo je ta holčička, která si hraje ve vodotryscích?

Bětko se zastavila uprostřed širokého náměstí. Nejezdila tam auta a kolem se procházelo několik turistů. Bětko blaženě lízala čokoládovou zmrzlinu. Měla plný kornout. Maminka s tatínkem postávali opodál a vesele ji pobízeli: „Musíš být rychlá, jinak se ti zmrzlina roztaje.“

„Já vím,“ broukla holčička, a jak si pochutnávala, zároveň sledovala, co se okolo děje.

Nad celým náměstím žhnulo odpolední slunce. Horko rozpálilo dlažbu. Okna starých paláců zakrývaly dřevěné okenice. Někteří výletníci se chránili malými slunečníky.

Vždyť jsme na Maltě, pomyslela si Bětko. Malta je velký slunečný ostrov uprostřed moře. A tohle město, kam jsme se dneska přijeli podívat, se jmenuje Valletta. Mám prázdniny a zrovna mlsám strašně dobrou čokoládovou zmrzku. Jé, tamhle jsou vodotrysky!

Teprve teď si Bětko všimla, že v pravém rohu náměstí tryskají vysoké sloupce vody. Mezi vodotrysky pobíhala bosá holčička. Měla černé kudrnaté vlasy, barevné šatičky a zdálo se, že jí vůbec nevadí, že je celá promáčená. Dováděla s vodotrysky, jako by krotila divoké šelmy. S kárajícíím prstem se naoko zlobila na vodu, že tryská příliš vysoko. A pak udělala něco naprosto nečekaného. Ta neznámá dívka se nad jedním vodotryskem ohnula do mostu, takže mu vlastním tělem zabránila vyletět vzhůru.

Bětko tiše žasla, dokonce zapoměla lízat zmrzlinu.

Holčička se mezitím zvedla a opět radostně skotačila. Rychle se točila a různě se nakláněla, vlastně běhala dost zvláště. Jako kdyby měnila svou velikost, protože chvíli vypadala větší a chvíli zase menší.

„Bětko, už ti to teče!“ ozvala se poněkud mrzutě maminka. „Ach, vždyť sis pokapala šaty!“

Opravdu. Na modrou látku kousek pod bradou dopadlo několik čokoládových kapek.

Bětko si rozpité kapky mlčky prohlížela.

Maminka vytáhla papírový kapesníček a zkusila kapky setřít.

„Kdepak, zůstanou tam fleky,“ prohlásila rozmrzele.

„Ani se nevyperou?“ zeptala se udiveně Bětko.

„Samozřejmě že se vyperou,“ odpověděla důrazně maminka. „Ale už tu zmrzlinu honem sněz!“

Bětko se svědomitě pustila do lízání. Před očima měla jenom čokoládový kopeček, a vtom se zatvářila polekaně. Kvůli pokapaným šatům úplně zapomněla na neznámou holčičku. Je tam ještě? Snad neodešla!

Bětko honem zvedla oči. Jenže když se podívala směrem k vodotryskům, nikdo tam nebyl. A přece – neznámá holčička stála opodál a právě si nazouvala boty. Vzápětí Bětko zaslechla, jak jakási paní na konci náměstí volá cosi cizí řečí.

Holčička se rozběhla za paní a za chvíli obě zmizely v postranní uličce.

Kdybych tu holčičku ještě potkala, zatoužila v duchu Bětko. Jenže ona je asi cizinka.

Pokus o most, rozčesávání vlasů a domluva u večeře

Když se Bětka s rodiči vrátila do hotelu v přímořském městě, maminka vyprala skvrny v umývadle a šaty pověsila na sušák na balkoně. Pak si v pokoji přisedla k tatínkovi na kanape. Povídali si o Vallettě, což však Bětku příliš nezajímalo.

Holčička vyšla v tričku a v šortkách na balkon. Byl dost velký, po délce by se do něj vešlo možná pět rozložených sušáků. Bětka popošla k zábradlí a pozorně si prohlížela mořský záliv. Ze třetího patra dohlédla na vysoké věžáky vlevo i na skalní útesy vpravo. Před sebou měla modré moře. Bylo tak prima plavat v mořských vlnách s nafouknutou zelenou housenkou. Jenže teď Bětce při pohledu na nekonečné moře začalo být smutno. Najednou nevěděla, co má dělat, a do večeře v restauraci zbývala půlhodina.

Co mám dělat? uvažovala bezradně holčička.

Půlhodina Bětce připadala stejně nekonečná jako moře.

Holčička přecházela po balkoně sem a tam, až ji napadlo, že balkon nejdřív přeskáče po pravé noze a potom po levé. Trochu se při tom zadýchala, a tak pro změnu rázovala ze strany na stranu a rukama máchala vysoko nad hlavou. To už bylo zábavnější, možná proto si Bětka náhle vzpomněla na holčičku ve vodotryscích. Uměla by udělat stejný most jako ona?

Bětka protáhla paže dozadu, jakmile se však zaklonila, dostala strach a radši se napřímila.

„Zkusím to jinak,“ řekla nahlas Bětka a lehla si na zem.

Z lehu se jí most povedl bezvadně. Zůstala vztyčená na všech čtyřech končetinách, záda prohnutá jako luk.

V tu chvíli vešla na balkon maminka.

„Ó, naše Bětko umí most,“ zvolala překvapeně. „Tatínku, pojď se podívat!“

Tatínek přichvátal, ale Bětko cítila, že se v mostu dlouho neudrží.

„Můžete mi pomoci nahoru?“ zaprosila.

Tatínek ji opatrně zvedl a maminka se najednou strachovala: „Není to nebezpečné? Krev se jí nahrnula do hlavy. Vždyť je celá červená!“

Bětko se běžela podívat do zrcadla. Byla rudá jako rak a k tomu rozčepýřená a... a už se zdálo, že jí rodiče dělat další mosty nepovolí. Přinejmenším tuhle snahu neuvidí rádi.

„Pojď, já tě učešu,“ vybídla dcerku maminka, „ať nejdeš na večeri rozcuchaná.“

Bětko v zrcadle pozorovala, jak jí maminka rozčesává dlouhé světlé vlásy. Přitom se zadívala na svůj obličej. Červen z tváří rychle vyprchala, ale modré oči se opět dívaly smutně.

Bětko bylo skoro do pláce. Neuměla most, pokapala si šaty, a vůbec byla taková nemožná proti tamté holčičce. Všude musela chodit s rodiči. Pořád na ni dohlíželi. Vždyť ji nechtěli pustit samotnou ani na dětské hřiště vedle hotelu. A kromě toho – maminka ji mermomocí chtěla pokaždé učešat.

Zrovna teď zasunula Bětce do vlasů modrou sponku a náramně spokojeně pronesla: „Vidíš, jak ti to sluší.“

O několik minut později všichni tři sjeli výtahem do přízemí, kde se nacházela prostorná restaurace. Večeře se podávala od půl sedmé do půl desáté, přesto tu bylo stále plno. Od stolů se ozývalo cinkání příborů a šum hlasů. Tu a tam hlasitěji zaznělo nějaké slovo v cizí řeči. Jedli tu přece hoteloví hosté ze všech koutů světa. U dlouhých pultů se nabízela spousta různého jídla a každý si mohl nabrat, kolik čeho chtěl.

Bětku nejvíc lákaly zákusky. Jen pohled na velké dorty jí hned zlepšil náladu. Ovšem nejdříve musela sníst hlavní chod. Holčička si na talíř nandala opečené brambory s kuřecím stehýnkem. Talíř postavila na táč a následovala rodiče k jednomu prázdnému stolu. Kráčela opatrně, aby s tácem nezakopla nebo aby se s někým nesrazila. A vtom v úžasu zkoprněla. Jako by se stal zázrak. Přímo proti ní se se stejným tácem zjevila holčička z vodotrysků!

Obě se zastavily a srdečně se rozesmály. Když se smály, nepotřebovaly si nic vysvětlovat. Jenže co když té holčičce Bětko řekne něco česky?

Jistě je cizinka jako většina hostů v našem hotelu, mihlo se Bětce hlavou. A já jsem byla v zrcadle smutná, protože se mi po ní stýskalo.

Přesto Bětko zkusila promluvit: „Dneska jsem tě viděla ve Vallettě u vodotrysků.“

„Jé, tam to bylo bezva,“ přikývla holčička.

„Ty mluvíš česky?“ vykulila radostně Bětko oči.

„A trochu italsky,“ pochlubila se holčička.

„Jak se jmenuješ?“

„Florentýnka,“ představila se dívenka. „A ty?“

„Já jsem Bětko.“

„Bětko, nechceš se zítra vidět na pláži?“ zeptala se rovnou Florentýnka.

„To bych ráda,“ přikývla Bětko.

„Tak zítra,“ usmála se Florentýnka. „Teď už musím jít.“

„Určitě zítra,“ přitakala vesele Bětko a zamířila ke stolu, kde seděli rodiče.

„Našla sis kamarádku?“ vyzvídal tatínek.

„Našla,“ potřásla hlavou dcerka. „Jmenuje se Florentýnka. Můžeme jít zítra na pláž? My jsme se domluvily, že se tam uvidíme.“

„No, když jste se domluvily,“ prohodila pobaveně maminka.

„Hurá!“ zajásala Bětko a pustila se s vervou do jídla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Červený deštník.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.